

VEZÉRHANG.

Egy lényt leltünk az utcán remegve a hideg miatt. Pedig olly gyönyörű, olly tiszta szép vala, hogy az Istennek mennyege sugárzék le arczairól. Még nem olly rég hogy koldusleánynak ismerők és alakban póriásnak; most már felnőtt a szép szűz, mozdulata, ruhája és hangja bájos, urias; és ő mégis didereg, mert kün olly hideg van.

De halljátok csak! valaki kopogtat aranyozott ajtaitok' roppant szárnyain. Ó az; ah! nyissátok meg neki magasb hülgyek a szőnyeges salonok' ajtait, bocsássátok—Isten' szent nevére kérünk — bocsássátok be a magyar nyelvet!

Sok panaszt hallottunk ellenetek, sok kesért kifakadni felétek: mi nem panaszlunk, mi nem kesergünk. Lelkesek, magasb keblűek, honszeretők vagytok Ti és voltatok mindig — miként a tajt, melyből faragva vagytok, nemesb a miénknél —, de tehettek-e róla, ha — kák az életet adák — anyáitok vétkeken elrablák tőletek a hazát, melyért mégis olly epedve dobog nemes szívetek. Ugy van ugy, honszeretők vagytok Ti dicsőbb ivadéka bűnös anyáknak, s — mert keservesen érzettétek mit tesz lenni hontalannak — visszaadátok az édes hazának szerelmetök' zálogkincseit.

Sok panaszt hallottunk tőletek is irodalmunk' szegénységét szemlünkre lobbantót. E panasz — habár keserves volt azt épen tőletek

hallani, kiknek bősín kezek vajmi ritkán forgatának nemzeti lapokat — e panasz mondom nem mindig volt igaztalan. De legyetek igazságosak! Mit használ a szép kert és benne a szép virág, ha nincs nemesh lény, kiknek keblére tűzhesse bokráit az ápoló kertész?.... Mellyek utolsó évtizedben irodalmunk' dús kertében kinyíltanak virágink — kezet a szívre szép hölgyek — adhatának gondos választás után füzereket, minők bármelly bíborruhára illenének.

S ha ugy volna is, szemére szoktatók-e vetni a szűkölködőnek hogy ő szegény, s mert az, megvontatók-e valaha tőle jótékony ápolástokat? S midőn az, ki üdvességét töletek várva főleg — töletek kik gyöngyei vagytok a szép hazának — hidegvetten esdik és elhagyatva egyik legkedvesb gyermekének bebozsíttatásáért — tulajdon édesanyátok a fűszeges haza: ugyan mellyik fogja közöletek első emelni a követ, és azt mondani: menj, menj, nem kellesz, mert szegény vagy!

Nem igen volt tán kor, melly érdekében miénkhez hasonló lett volna. Az átalakulás, nemesülés' dicső kora ez. Tiétek a pálma szép magyar hölgyek, csak akarjatok, Tiétek a dicsőség szebb jövőért küzdeni. Mert hiszen nemzeti nyelv nélkül hová lesz az édes Haza?.... mert hiszen ápolások nélkül hová lesz az édes magyar nyelv?... Ragadjátok hát meg szellemét a kornak, s irányozzátok azt az ígér' földére. Vértő tüvisek közé volt feszítve oly soká... oly soká az anyai nyelv, legyetek hát Megváltónk' Magdolnái, takarjátok azt fűszereitek' és drága illataitok' selymébe, hadd köszöntsen be végre a nemzetiség' hófehér angyala, s rezegejen el Kárpátoktól Adriáig: Aleluja! Föltámadott!

Egy lapot adunk újévi kedveskedésül — kezetökbe — ama bársönyphu hófehér kezekbe; friss virág az bimbájának teljes gyönyörében. Ápoljátok azt tündéres íróasztalítok' örökzöld repkényei között, s ha kedves lesz a bimbó, engedjétek azt bájvirággá fakadozni gyönyörű szemeitek' édes sugarában s honszerelmes lehelletetök' drága kéjlegetében. *) Mit értelmiség, szellem és áldozatkészség — központosítva egy divatlapba — csak adni bír, az adva lesz. Ti meg részletekről olvassátok át azokat érdekelt figyelemmel, vegyétek át belőlük véretek és lényegetekbe a magyar nemzetiséget, az édes honszerelmet: s jutalmazva lesz az áldozat, kivíva a szent kereszthad. Ugy van ugy, Te

*) Kőj és lég.

drága hölgyesereg! a Ti kezeitek közt van a hon' jövője, kezeljétek azt mint illik szabad haza' szabad hölgyeihez. Nekünk — részünkről — több mint csak egy édes sejtelemben szereti lelkünkbe susogni Hunnia' nemtője amaz égi szózatot, mit tőle koszorúsunk' isteni lantja el kobozott, midőn ekkép énekelt:

Az nem lehet hogy annyi szív
Hiában omla vért,
S keservben annyi hű kobol
Szakadt meg a honért.

Még jöni kell, még jöni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százszekré' ajkán.

KUTYI ÉRTEKELÉS.

Irtá

KUTHY LAJOS.

Egy ebédem után kéregető szegény nyitott rám ajtót. Tört arczán nem látszék lemondás, de átélt bánkódás és gúnyos elteltség nyomta ki magát erős tiszta vonásokban, minők határozott jellem' kifejeztében képviselődnek. És e férfias feszültség, vegyülve szenvedt szem' egykedvű tévébe, mondhatlan vonzóvá tevő tekintetét, mely szívható hangjának minden részvéthez utat nyit.

—Bocsánat uram hogy emésztési nyugalmát zavarom; de gyomrom kiállhatlan üres. Vessen egy pár garast, vagy rendeljen némi konyhamaradványt, s szabaduljon éhes arcomtól.

—Nem nem, viszonzám meglepve éles szavától; tekintete nem kísért; tükröm nem szoktatott elégteltetéshez. Önnek, egy rápillantás barátjává tőn. Osztózzék szívemben sorsaért, nem fillérekben arczpirólattal. Igen, igen.... el a küszöbötől. Üljön nyugszékembe. Mért tolja félre himzett párnáit? vegye használatul!... Elég husgép merüle közé;